

Vanhin Craig C. Christensen
seitsemänkymmenen johtokunnasta

Tiedän itse nämä asiat

Se, että saamme itse tiedon siitä, että Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi on totta, voi olla yksi suurenmoisimmista ja iloisimmista kokemuksista elämässä.

Rakkaat veljeni, presidentti Thomas S. Monsonin henkilökohtainen esimerkki ja pappeuden palvelutyö innoittavat meitä jatkuvasti. Hiljattain muutamilta diakoneilta kysyttiin: ”Mitä eniten ihaillette presidentti Monsonissa?” Yksi diakoni muisti, kuinka presidentti Monson antoi lapsena lelunsa puutteessa oleville ystävilleen. Toinen mainitsi, kuinka presidentti Monson huolehti seurakuntansa monista leskistä. Kolmas huomautti, että hänet kutsuttiin apostoliksi hyvin nuorena ja että hän on tuonut siunausta ihmisille kaikkialla maailmassa. Sitten eräs nuori mies sanoi: ”Se, mitä eniten ihailen presidentti Monsonissa, on hänen vahva todistuksensa.”

Tosiaankin me olemme kaikki tunteneet profeettamme erityisen todistuksen Vapahtajasta Jeesuksesta Kristuksesta sekä hänen sitoumuksensa noudattaa aina Hengen kehoituksia. Aina kun presidentti Monson kertoo jonkin kokemuksen, hän kutsuu meitä elämään täydemmin evankeliumin mukaan sekä tavoittelemaan omaa hengellistä todistusta ja vahvistamaan sitä. Muistakaa, mitä hän sanoi tältä puhujakorokkeelta vain muutama konferenssi sitten: ”Jotta voisimme olla vahvoja ja kestäisimme

kaikki ne voimat, jotka vetävät meitä väärään suuntaan – –, meillä täytyy olla oma todistus. Olittepa 12 tai 112 – tai mitä tahansa siltä väliltä – voitte tietää itse, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on tosi.”¹

Vaikka sanomani tänä iltana on suunnattu niille, jotka ovat lähempänä 12:ta kuin 112:ta, esittämäni periaatteet soveltuvat jokaiseen. Vastauksena presidentti Monsonin sanoihin kysyisin: Tietääkö kukin meistä itse, että evankeliumi on totta? Voimmeko varmuudella sanoa, että todistuksemme on todellakin meidän omamme? Lainaan jälleen presidentti Monsonia: ”Väitän, että luja todistus Vapahtajastamme ja Hänen evankeliumistaan [suojelee

teitä ympärillänne olevalta synniltä ja pahuudelta]. – – Ellei teillä vielä ole todistusta näistä asioista, tehkää sen saamiseksi se, mikä on tarpeen. Teidän on välttämätöntä saada oma todistus, sillä muiden todistukset kantavat teitä vain tiettyyn pisteeseen asti.”²

Voin itse tietää nämä asiat

Se, että saamme itse tiedon siitä, että Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi on totta, voi olla yksi suurenmoisimmista ja iloisimmista kokemuksista elämässä. Meidän täytyy kenties aloittaa siitä, että luotamme muiden todistukseen – sanoen kuten nuoret sotilaat: ”Me emme epäile äitiemme tienneen sitä.”³ Tämä on hyvä lähtökohta, mutta sen pohjalta meidän tulee sitten rakentaa. Jotta voi elää vahvana evankeliumin mukaan, ei ole mitään sen tärkeämpää kuin saada oma todistus ja vahvistaa sitä. Meidän tulee pystyä sanomaan kuten Alma: ”[Tiedän itse] nämä asiat.”⁴

”Ja kuinka luulette minun tietävän niiden olevan varmasti totta?” Alma jatkoi. ”Katso, minä sanon teille, että Jumalan Pyhä Henki on ilmaissut ne minulle. Katso, minä olen paastonnut ja rukoillut monta päivää, jotta voisin itse tietää nämä asiat. Ja nyt minä tiedän itse, että ne ovat totta.”⁵

Haluan nähdä sen, mitä isäni näki

Alman tavoin myös Nefi tuli tuntemaan totuuden itse. Kuunneltuaan isänsä kertovan monista hengellisistä kokemuksistaan Nefi halusi tietää, mitä hänen isänsä tiesi. Tämä oli muutenkin kuin pelkkää uteliaisuutta – se oli jotakin, mitä hän janoi. Vaikka hän oli ”tavattoman nuori”, hän oli ”sangen halukas tuntemaan Jumalan salaisuuksia”⁶. Hän oli ”halukas näkemään ja kuulemaan ja tietämään näistä asioista Pyhän Hengen voimalla”⁷.

Kun Nefi istui pohdiskelemassa sydämessään, hänet ”temmattiin pois Herran Hengessä – – tavattoman korkealle vuorelle”, missä häneltä kysyttiin: ”Mitä haluat?” Hän vastasi yksinkertaisesti: ”Haluan nähdä sen, mitä isäni näki.”⁸ Uskovan sydämensä ja uutterien ponnistelujensa ansiosta Nefiä siunattiin ihmeellisellä kokemuksella. Hän sai omin silmin nähdä Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen tulevan syntymän, elämän ja ristiinnaulitsemisen, hän näki Mormonin kirjan esiin tulemisen ja evankeliumin palauttamisen viimeisinä aikoina – kaikki sen tuloksena, että hän halusi vilpittömästi tietää itse.⁹

Nämä henkilökohtaiset kokemukset Herran kanssa valmistivat Nefiä niihin vastoinkäymisiin ja haasteisiin, joita hänellä olisi pian edessään. Niiden ansiosta hän kykeni pysymään vahvana silloinkin kun muilla hänen perheessään oli vaikeaa. Hän kykeni siihen, koska hän oli *oppinut* itse ja hän *tiesi* itse. Häntä oli siunattu omalla todistuksella.

Pyytäköön sitä Jumalalta

Nefin tavoin myös profeetta Joseph Smith oli tavattoman nuori, kun hän pohti vakavasti mielessään hengellisiä totuuksia. Josephille se oli sangen suuren levottomuuden aikaa, sillä häntä saartoivat uskontoa koskevat ristiriitaiset ja hämmentävät viestit. Hän halusi tietää, mikä kirkko oli oikea.¹⁰ Näiden Raamatun jakeiden innoittamana – ”jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta”¹¹ – hän toimi itse saadakseen vastauksen. Eräänä kuniina aamuna keväällä 1820 hän meni metsikköön ja polvistui rukoukseen. Koska Joseph uskoi ja koska Jumalalla oli hänelle erityinen työ tehtäväksi, hän näki loistavassa näyssä Isän Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesuksen

Kristuksen sekä sai omakohtaisesti tietää, mitä hänen tuli tehdä.

Näettekö Josephin kokemuksessa mallin, jota voisitte soveltaa saadakseenne oman todistuksen tai vahvistaksenne sitä? Joseph antoi pyhien kirjoitusten painua syvälle sydämeensä. Hän pohdiskeli niitä syvällisesti ja sovelsi niitä omaan tilanteeseensa. Sitten hän toimi sen pohjalta, mitä oli oppinut. Tuloksena oli loistava ensimmäinen näky – ja kaikki se, mitä sen jälkeen seurasi. Tämä kirkko on varsin kirjaimellisesti perustettu sen periaatteen pohjalle, että jokainen – myös 14-vuotias maalaispoika – voi pyytää Jumalalta ja saada vastauksen rukouksiinsa.

Mikä siis on todistus?

Kuulemme usein kirkon jäsenten sanovan, että heidän todistuksensa evankeliumista on heidän kallisarvoisin omaisuutensa. Se on pyhä lahja Jumalalta, ja se tulee meille Pyhän Hengen voimalla. Se on se tyyni, horjumaton varmuus, jonka saamme, kun tutkimme, rukoilemme ja elämme evankeliumin mukaan. Se on tunne siitä, kun Pyhä Henki todistaa meidän sielullemme, että se, mitä opimme ja teemme, on oikein.

Jotkut puhuvat todistuksesta aivan kuin se olisi valokatkaisija – se on joko päällä tai pois päältä: sinulla joko on todistus tai ei ole sitä. Todellisuudessa todistus muistuttaa enemmän puuta, joka käy läpi erilaisia kasvu- ja kehitysvaiheita. Jotkin maapallon korkeimmista puista kasvavat Redwoodin kansallispuistossa Yhdysvaltain länsiosissa. Kun seisoo näiden valtavien puiden juurella, on hämmästyttävää ajatella, että jokainen niistä on kasvanut pikkuruisesta siemenestä. Samoin on meidän todistuksemme laita. Vaikka se saattaa alkaa yksittäisestä hengellisestä kokemuksesta, se kasvaa ja kehittyy ajan kuluessa jatkuvan ravitsemisen ja toistuvien hengellisten kokemusten ansiosta.

Ei siis ihme, että kun profeetta Alma selitti, kuinka me saamme todistuksen, hän puhui siemenestä, joka kasvoi puuksi. ”Jos te annatte sijaa”, hän sanoi, ”niin että sydämeenne voidaan kylvää siemen, katso, jos se on oikea siemen eli hyvä siemen, jos te ette epäuskollanne heittä sitä pois, – – se alkaa paisua teidän rinnassanne; ja kun te tunnette nämä paisumisen liikkeet, te alatte sanoa itsekseen: Tämän täytyy olla hyvä siemen, eli sanan täytyy olla hyvä, sillä se alkaa

Kapkaupunki, Etelä-Afrikka

avartaa sieluani; niin, se alkaa valaista ymmärrystäni, niin, se alkaa olla minusta ihana.”¹²

Näin todistus saa usein alkunsa: pyhistä, valaisevista, vakuuttavista tuntemuksista, jotka osoittavat meille, että Jumalan sana on totta. Niin ihania kuin nämä tuntemukset ovatkin, ne ovat kuitenkin vasta alku. Teidän työnne oman todistuksenne kasvattamiseksi ei ole tehty – sen enempää kuin punapuun kasvattamiseen liittyvä työ olisi tehty, kun ensimmäinen pieni verso työntyy maasta esiin. Mikäli emme välitä näistä varhaisista Hengen kehoituksista tai laiminlyömmme niitä, mikäli emme ravitse niitä jatkamalla pyhien kirjoitusten tutkimista ja rukoilemista sekä tavoittelemalla lisää kokemuksia Hengen kanssa, niin meidän tuntemuksemme haihtuvat ja todistuksemme heikkenee.

Kuten Alma ilmaisi asian: ”Jos te laiminlyötte puun ettekä huolehdi sen ravinnosta, katso, se ei juurru; ja kun aurinko tulee ja paahtaa sitä, niin koska sillä ei ole juurta, se kuivettuu, ja te vedätte sen maasta ja heitätte sen pois.”¹³

Useimmissa tapauksissa meidän todistuksemme kasvaa samalla tavoin kuin puu kasvaa: vähitellen, miltei huomaamatta meidän jatkuvan huolenpitomme ja jatkuvien uutterien ponnistelujemme tuloksena. ”Mutta jos

te uskollanne ravitsette sanaa”, Alma lupasi, ”niin, ravitsette puuta, kun se alkaa kasvaa, hyvin uutterasti ja kärsivällisesti, odottaen siitä hedelmää, se juurtuu; ja katso, se on oleva puu, joka versoo ikuiseen elämään.”¹⁴

Nyt on oikea hetki, tänään on oikea päivä

Minun oma todistukseni sai alkunsa, kun tutkin ja pohdiskelin Mormonin kirjassa olevia opetuksia. Kun polvistuin kysymään Jumalalta nöyrässä rukouksessa, Pyhä Henki todisti minun sielulleni, että se, mitä luin, on totta. Tästä varhaisesta todistuksesta tuli liikkeelle paneva voima todistukselleni monista muista evankeliumin totuuksista, sillä kuten presidentti Monson on opettanut: ”Kun tiedämme Mormonin kirjan olevan totta, siitä seuraa, että Joseph Smith oli todella profeetta ja että hän näki Jumalan, iankaikkisen Isän, ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen. Siitä seuraa myös, että evankeliumi palautettiin näinä myöhempinä aikoina Joseph Smithin kautta – mihin kuuluu sekä Aaronin että Melkisedekin pappeuden palautus.”¹⁵ Sen päivän jälkeen minulla on ollut monia pyhiä, Pyhän Hengen antamia kokemuksia, ja ne ovat vahvistaneet minulle, että Jeesus Kristus on maailman Vapahtaja ja että Hänen palautettu

evankeliuminsa on totta. Alman tavoin voin sanoa varmuudella, että tiedän itse nämä asiat.

Nuoret ystäväni, nyt on oikea hetki ja tänään on oikea päivä saada oma-kohtainen tieto tai vahvistus siitä, että evankeliumi on totta. Meillä jokaisella on tärkeä työ tehtävänäimme. Jotta voimme tehdä sen työn ja tulla varjeluiksi maailmallisilta vaikutuksilta, joita näyttää hämmöttävän jatkuvasti, meillä täytyy olla samanlainen usko kuin Almalla, Nefillä ja nuorella Joseph Smithillä, niin että voimme saada oman todistuksen ja vahvistaa sitä.

Kuten se nuori diakoni, josta puhuin aiemmin, minäkin ihailen presidentti Monsonissa hänen todistustaan. Presidentti Monsonin todistus on kuin korkealle kohoava punapuu, ja silti hänenkin todistuksensa on täytynyt kasvaa ja vahvistua ajan kuluessa. Me voimme saada omakohtaisen tiedon – aivan kuten presidentti Monson on saanut – siitä, että Jeesus Kristus on meidän Vapahtajamme ja maailman Lunastaja ja että Joseph Smith on palautuksen – mukaan lukien Jumalan pappeuden palautuksen – profeetta. Meillä on tämä pyhä pappeus. Rukoilen nöyrästi, että voimme oppia nämä asiat ja saada niistä omakohtaisen tiedon. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. ■

VIITTEET

1. ”Uskalla seistä yksin”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 62.
2. ”Pappeuden voima”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 66–67.
3. Alma 56:48.
4. Alma 5:46.
5. Alma 5:45–46.
6. 1. Nefi 2:16.
7. 1. Nefi 10:17.
8. 1. Nefi 11:1–3.
9. Ks. 1. Nefi 11–14.
10. Ks. JS–H 8–10.
11. Jaak. 1:5.
12. Alma 32:28.
13. Alma 32:38.
14. Alma 32:41.
15. ”Uskalla seistä yksin”, s. 67.